

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 180 Έτος: 2013

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Άπορ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ 213/296025-73
3. ALPHA BANK 846002002000196

Γιά τις καταθέσεις των Εισφορών και Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε να μας αποστέλλετε φωτοαντίγραφο της απόδειξης κατάθεσής σας στην ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

όπου επίσης μπορείτε να μας στέλνετε και ταχυδρομικές επιταγές στο όνομα του Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, για να μπορούμε στη συνέχεια να σας αποστέλλουμε τη σχετική επίσημη απόδειξη του Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σε περίπτωση που επιθυμείτε να δωρήσετε χρήματα από τό σπίτι σας, είτε από τον χώρο της εργασίας σας, παρακαλούμε να επικοινωνείτε με τον κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στα τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 2310-852481
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-318588
4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Ταμίας	τηλ. 2310-311042
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-922913
7. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΕΡΟΜΙΧΑΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-323990

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατε-
ρήσας, τούς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλὰ πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»

Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950

ΤΕΥΧΟΣ 18ο

ΕΤΟΣ 2013

Ὁμιλία περί τῆς κατά σάρκα
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας
τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ (σέ μετάφραση)

Σχετικά μέ τή συγκαταβατική ἐνσάρκωση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τά ὅσα προσφέρθηκαν ἐξαιτίας της σ' αὐτούς πού τόν ἐμπιστεύτηκαν ἀληθινά καί σχετικά μέ τήν αἰτία πού ὁ Θεός, ἄν καί μπορούσε νά ἐλευθερώσει μέ ποικίλους ἄλλους τρόπους τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν ὑποταγή στό διάβολο, προτίμησε νά χρησιμοποιήσει αὐτή τή συγκαταβατική τακτική.

Μποροῦσε ὅπωςδήποτε, ὁ προαιώνιος καί ἀπεριόριστος καί παντοκράτορας Λόγος καί παντοδύναμος Υἱός τοῦ Θεοῦ, καί χωρίς ὁ ἴδιος νά περιβληθεῖ τήν ἀνθρώπινη φύση, νά ἀπαλλάξει τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν ὑποτελεία στό θάνατο καί

τήν ὑποδούλωση στό διάβολο· γιατί ὅλα ὑπακούουν στίς ἐντολές του καί τό καθετί ἐξαρτιέται ἀπό τή θεϊκή ἐξουσία του· ὅλα ἔχει τή δύναμη νά τά ἐνεργεῖ καί, σύμφωνα μέ τόν Ἰώβ, τίποτε δέ θρίσκεται ἔξω ἀπό τίς δυνατότητές του· ἄλλωστε, ἀπέναντι στήν ἀπόλυτη ὑπεροχή τοῦ δημιουργοῦ, ἡ δύναμη ἀντίστασης τῶν δημιουργημάτων χρεοκοπᾷ· κανένα δέν εἶναι ἰσχυρότερο ἀπό τόν Παντοκράτορα.

Ὅμως, αὐτή ἡ τακτική σωτηρίας, δηλαδή μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἦταν ἡ πιό προσαρμοσμένη στή δική μας φύση, τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μας· κι ἀκόμα ἦταν ἡ πιό ἀντάξια τοῦ Θεοῦ πού τήν ἐφάρμοξε μιά καί χα-

ρακτηριζόταν από τό στοιχείο της δικαιοσύνης, χωρίς τό όποιο καμία ένέργεια του Θεού δέν πραγματοποιείται. «Δίκαιος γάρ ό Θεός, καί δικαιοσύνας ήγάπησε, καί ούκ έστιν άδικία έν αύτῷ», όπως λέει κι ό ψαλμωδός Προφήτης.

Ό άνθρωπος έγκατέλειψε τό Θεό πρώτος καί, κατά συνέπεια, δίκαια έγκαταλείφθηκε από τό Θεό· τότε κατέφυγε, μέ τή θέλησή του, στόν άρχηγό της κακίας, πού τόν είχε παρασύρει μέ τίς δόλιες αντίθετες συμβουλές του· δίκαια, πάλι, κατά συνέπεια, παραδόθηκε σ' αύτόν· έτσι εισχώρησε στόν κόσμο ό θάνατος, ως αποτέλεσμα του φθόνου του πονηρού καί μέ τήν άδεια, τή δίκαιη, του άγαθού Θεού. Καί ό θάνατος, έξαιτίας της υπερβάλλουσας κακότητας του άρχηγού της κακίας διπλασιάστηκε· κοντά σέ κείνον πού προσκολλήθηκε στην ανθρώπινη φύση, προστέθηκε κι ό άλλος πού αύτός ό ίδιος ό διάβολος βίαια τόν προξενεί.

Έπειδή, λοιπόν, ή ύποταγή στό διάβολο καί ή παράδοση στό θάνατο επήλθε ως δίκαιη συνέπεια, έπρεπε καί ή επάνοδος του ανθρώπινου γένους στην έλευθερία καί τή ζωή νά συντελεστεί από τό Θεό πάλι ως δίκαιη συνέπεια. Καί δέν ήταν μόνο ή παράδοση του ανθρώπου στό φθονερό έχθρό του, πού πρόκυψε ως συνέπεια της θείας δικαιοσύνης· ήταν καί τό γεγονός ότι ό ίδιος ό διάβολος, πού αποξενώθηκε από τή δικαιοσύνη του Θεού καί επεδίωξε άδικα νά έξουσιάζει καί νά μήν υπακούει πουθενά καί νά καταπιέζει, βρισκόμενος σέ διάσταση μέ τή δικαιοσύνη, χρησιμοποίησε τή δύναμή του ενάντια στόν άνθρωπο.

Ό Θεός, λοιπόν, θεώρησε ότι προείχε νά νικηθεί πρώτα ό διάβολος μέ τή δικαιοσύνη, μέ τήν όποία έχει άνοιχτή διαμάχη, καί κατόπιν νά νικηθεί μέ τή θεϊκή ύπεροχή, δηλαδή μέ τήν άνάσταση καί τή μέλλουσα κρίση. Γιατί αύτή είναι ή σωστή σειρά, νά προηγείται ή δικαιοσύνη από τή δύναμη· αύτό άρμόζει άληθινά στη θεϊκή άγαθή διακυβέρνηση του κόσμου, όχι στην καταπιεστική επιβολή: νά ακολουθεϊ ή δύναμη, άφου

πρώτα επιβληθεί ή δικαιοσύνη. Καί, όπως ό διάβολος, ό παμπάλαιος φονιάς του ανθρώπου, ξεσηκώθηκε εναντίον μας από φθόνο καί μίσος, έτσι κι ό ζωοδότης μπήκε στη μάχη μέ τό μέρος μας από άπειρη άγαθότητα κι άγάπη γιά τόν άνθρωπο. Καί όπως εκείνος, χωρίς νά του έχει παρασχεθεί τό δικαίωμα, έβαλε σκοπό του νά καταστρέψει τό πλάσμα του Θεού, έτσι κι ό πλάστης, έχοντας αντίθετα, κάθε δικαίωμα, αποφάσισε νά σώσει τό δημιούργημά του. Καί όπως εκείνος πέτυχε μέ τήν άδικία καί τή δολιότητα νά καταγάγει νίκη καί νά γκρεμίσει τόν άνθρωπο από τό θεοδωρότο άξιώμά του, έτσι κι ό έλευθερωτής μέ δικαιοσύνη καί σοφό σχέδιο επέφερε τήν πανω-

λεθρία του άρχηγού της κακίας καί τήν ανακαίνιση του ανθρώπου. Λοιπόν, ό

Θεός απέφυγε νά χρησιμοποιήσει, πράγμα πού μπορούσε, τή δύναμη, ώσπου νά προχωρήσει στην απόδοση της δικαιοσύνης, πράγμα πού ήταν αναγκαίο. Έτσι άλλωστε φάνηκε ξεκάθαρα ή δύναμη της δικαιοσύνης, άφου προτιμήθηκε ως τακτική από τόν παντοδύναμο πού κανένας δέν μπορεί νά τόν νικήσει. Άπ' αύτό μάλιστα δά 'πρεπε καί οι άνθρωποι νά παραδειγματιστούν, ώστε νά ζούν μέ δικαιοσύνη τήν επίγεια ζωή τους, ώστε στην αιώνια ζωή της άθανασίας ν' αναλάβουν τή δύναμη καί νά μή τή χάσουν ποτέ.

Κι ακόμα έπρεπε ό διάβολος πού τότε νίκησε τόν άνθρωπο, νά νικηθεί από τή νικημένη ανθρώπινη φύση καί νά κατατροπωθεί αύτός πού μέ τόση πανουργία παγίδευσε τόν άνθρωπο. Γι' αύτό τό σκοπό χρειαζόταν άπαραίτητα νά υπάρξει ένας άνθρωπος άναμάρτητος. Όμως κάτι τέτοιο ήταν άδύνατο. «Ουδείς γάρ, λέει ή Γραφή, άναμάρτητος, ούδ' άν μία ήμέρα ή ζωή αύτου» καί «τίς καυχήσεται άγνήν έχειν τήν καρδίαν;» Μονάχα ό Θεός, κανένας άλλος, δέν μπορεί νά είναι άναμάρτητος. Γι' αύτό άκριβώς ό Θεός Λόγος, ό γεννημένος από τό Θεό ευδύς άπ' τήν άρχή της ύπαρξής του, καί πάντοτε ένωμένος μ' Αύτόν (δέν είναι δυνατό νά υπάρξει ή νά έννοηθεί ποτέ Θεός στερημένος λό-

γου) καί ούδέποτε διαχωρισμένος άπ' Αύτόν, ό ένας ύπαρκτός Θεός (τό αντιφέγγισμα του ήλιου δέν είναι άλλο φώς διαφορετικό άπ' τόν ήλιο καί οι ήλιακές άκτίνες δέν είναι άλλοι ήλιοι), γι' αύτό, λοιπόν, ό μόνος άναμάρτητος Υιός καί Λόγος του Θεού καθίσταται γιός ανθρώπου, χωρίς βέβαια, νά αλλάζει τίποτε ως προς τή θεότητά του, μένοντας, όμως άκηλίδωτος ως προς τήν ανθρώπινή του ιδιότητα. «Ός, όπως προφήτευσε ό Ήσαϊας, άμαρτίαν ούκ έποίησεν, ούδέ εύρέθη δόλος έν τῷ στόματι αύτου». Καί όχι μόνο αύτό, αλλά καί κείνος πού δέ «συνελήφθη έν άνομίαις» καί δέν «έκυήθη έν άμαρτίαις» καθώς διαπιστώνει, μιλώντας γιά τόν έαυτό του, ό Δαβίδ στους Ψαλμούς. Γιατί ή επανάσταση της σάρκας έχει ως αυτόματη συνέπεια τήν καταδίκη πού είναι καί λέγεται φθορά. Αύτή ή επανάσταση άν καί δέν γίνεται μέ τή θέληση του ανθρώπου, άν καί φανερά βρίσκεται σέ αντίθεση μέ τούς νόμους της νόησης καί παρά τό γεγονός ότι τιθασεύεται από τούς ένάρετους καί προσανατολίζεται μόνο προς τόν τομέα δημιουργίας παιδιών, έτσι ή άλλως σπρώχνει τόν άνθρωπο προς τή φθορά καί δέν είναι παρά έφεση γιά ίκανοποίηση των παθών αύτου πού δέν συνειδητοποίησε τήν τιμή πού αξιώθηκε ή φύση μας από τό Θεό, αλλά έξομοιώθηκε μέ τά κτήνη.

Γι' αύτό καί δέν γεννήθηκε, άπλως Θεός άνάμεσα στους ανθρώπους, αλλά καί από Παρθένο επίλεκτη καί άπαλλαγμένη από βρώμικους σαρκικούς λογισμούς, σύμφωνα μέ τούς προφήτες, γεννήθηκε από Παρθένο στη μήτρα της όποίας επέφερε τή σύλληψη όχι κάποια σαρκική όρεξη, αλλά' ό έρχομός του Αγίου Πνεύματος. Αύτό πού συνέβηκε ήταν ή ύποδοχή καί ή αποδοχή του ούράνιου χαρμόσυνου μηνύματος, όχι ύπόκυψη καί δοκιμή στη γεμάτη πάθος σαρκική επιθυμία. Μακριά από κάθε τέτοια έμπειρία, ή σύλληψη έγινε μέσα στην πνευματική ευφροσύνη καί τήν επικοινωνία μέ τό Θεό. «Ίδού γάρ ή δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρήμά σου», άπάντησε ή άσπιλη Παρθένος στόν άγγελό πού της έφερε τό μήνυμα της χαράς· συνέλαβε καί γέννησε. Προκειμένου έτσι ό νικητής του διαβόλου, όντας άνθρωπος - θεάνθρωπος νά κατάγεται, βέβαια, από τό ανθρώπινο γένος, νά μή μετέχει όμως στην κληρονομούμενη άμαρτία. Αύτός μόνος άπ' όλους τούς ανθρώπους νά συλληφθεί χωρίς νά συντρέχει τό γεγονός της παρακοής· μόνος αύτός νά μπει στη μήτρα της μητέρας του χωρίς νά μεσολαθήσει ή έμπαδής ήδο-

νή της σάρκας καί οι βρώμικες επιθυμίες πού χαρακτηρίζουν τή μiasμένη από τήν παρακοή ανθρώπινη φύση. Προκειμένου έτσι ό Χριστός νά υπάρξει τέλεια άπαλλαγμένος από κάθε μόλυνση πού μεταδίδεται στους απογόνους, μέ αποτέλεσμα νά μήν έχει καμία άνάγκη κάθαρσης ό ίδιος, καί νά δέχεται τά πάντα μέ σοφία γιά χάρη μας. Καί έτσι νά γίνει ολοκληρωτικά νέος Άνθρωπος καί νά παραμείνει νέος πραγματικά κι άταλάντευτα, χωρίς καθόλου νά παλιώνει πάλι, καί νά ανοικοδομήσει προσφερόμενος ό ίδιος ως θεμέλιο καί ως όργανο, τόν παλιό Άνθρωπο καί νά τόν διατηρήσει πάντα νέο, μιά καί μπορεί νά διώξει μακριά κάθε στοιχείο παλιό καί φθαρμένο.

Γιατί καί κείνος, ό πρώτος Άνθρωπος δημιουργήθηκε καταρχήν πεντακάδαρος καί ήταν νέος ώσότου μέ τή θέλησή του άκολουθήσε τό διάβολο καί εκτράπηκε στίς σαρκικές ήδονές καί ξέπεσε μέσ στο βούρκο της άμαρτίας μέ αποτέλεσμα νά παλιωθεί καί νά κατρακυλήσει στην παραφθορά της φυσικής του κατάστασης.

Γι' αύτό ό Κυβερνήτης του κόσμου δέν ανακαινίζει τόν άνθρωπο, παράδοξα, μόνο μέ κάποια έξωτερική ένέργειά του, αλλά τόν προσλαμβάνει καί τόν άγκαλιάζει. Καί δέν άνορθώνει μόνο καί ξαναστεριώνει τήν ανθρώπινη φύση, αλλά καί τήν περιβάλλεται μέ τρόπο άπερίγραπτο καί ένώνεται καί ταυτίζεται μαζί της· καί γεννιέται συγχρόνως Θεός καί Άνθρωπος από γυναίκα βέβαια, ώστε νά πάρει πίσω τή φύση πού ό ίδιος έπλασε κι ό πονηρός μέ τή συμβουλή του του εκλεψε, παρθένος όμως, γιά νά καταστήσει τόν Άνθρωπο νέο· γιατί άν γεννιόταν μέ σπέρμα άνδρός, δά έφερνε τήν κληρονομία της άμαρτίας καί δέν δά 'ταν καινούργιος Άνθρωπος· δέν δά ήταν ό άρχηγός καί χορηγός της ζωής εκείνης πού ποτέ δέν παλιώνει· δέν δά κατάφερνε, άν άνήκε στην παλιά ξεπεσμένη κατάσταση, νά προσλάβει ολόκληρη τή διάφανη θεότητα καί νά καταστήσει τή σάρκα ανεξάντλητη πηγή άγιασμού τόσο, ώστε νά ξεπλύνει καί νά καθαρήσει πλέρια τό μολυσμό των προπατόρων καί νά επαρκέσει γιά τόν εξαγιασμό καί όλων των επιγόνων. Γι' αύτό άκριβώς, ούτε άγγελος, ούτε Άνθρωπος, αλλά αύτός ό ίδιος ό Κύριος, νικημένος από τήν άγάπη του γιά μās, θέλησε νά μās σώσει καί νά μās αναπλάσει, μέ τό νά γεννηθεί τέλειος Άνθρωπος όπως καί μεϊς, μένοντας όμως σύγχρονως αναλλοίωτα Θεός.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
Έκδόσεις, «ΑΚΡΙΤΑΣ», σελ. 180

ΘΕΟΣ-ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΧΡΟΝΟΣ

(Ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου) 1 Σεπτεμβρίου

Τοῦ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Ἀ. Σκρέττα

Ἐπίκουρου Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.

Μέσα ἀπό τίς ποικίλες πρωτοχρονιές τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἡ Ἐκκλησία προέκρινε ὡς πρώτη τοῦ ἔτους τὴν ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου, δηλαδή τὴν 1η Σεπτεμβρίου. Τοῦτο ἐγινε, καί γιὰ τὴ σεβάσμια ἀρχαιότητα αὐτῆς τῆς παραδόσεως, καί γιὰ τὴ ρωμαϊκή της προέλευση. Ἡ ρωμαϊκή αὐτὴ παράδοση ὀρισμοῦ, τομῆς καί μέτρησης τοῦ χρόνου, ἐνῶ προϋπῆρχε καί κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, μεταφέρθηκε πλέον ἐπισήμως ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Ρώμη στὴ Νέα Ρώμη, τὴν Κωνσταντινούπολη, καί παρέμεινε καθ' ὅλη σχεδόν τὴ βυζαντινὴ περίοδο, χρησιμοποιοῦμενη, περισσότερο ἀπὸ ἱστορικοὺς καί χρονογράφους, παράλληλα πρὸς τοὺς ἄλλους (τόν «ἀπὸ κτίσεως κόσμου» ἢ τόν «ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως») τρόπους ὑπολογισμοῦ τῶν χρονολογιῶν.

Ἰνδικτός λοιπόν ἢ Ἰνδικτιῶν εἶναι ἡ ἀνακύκληση τοῦ χρόνου ἀνὰ δεκαπενθήμερο, σέ συνεχῆ μέτρηση τῶν δεκαπενθήμερων, μέχρι αὐτὰ νὰ φθάσουν στὴ συμπλήρωση δεκαπέντε ἐτῶν. Αὐτὰ τὰ δεκαπέντε ἔτη ἀποτελοῦν ἓνα πλήρη χρονικὸ κύκλο μιᾶς Ἰνδικτιῶνος.

Ἐκκλησιαστικῇ, λοιπόν, πρωτοχρονιά μᾶς προβάλλει ταπεινά, ἡσύχια καί κατανυκτικά ἢ θεία λατρεία τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἔτσι ἀπλᾶ, χωρὶς συναισθηματικούς φορτισμούς, χωρὶς καταφυγὴ «στὰ λαμπυρίζοντα ἀδύσματα τῆς Φραγκίας», χωρὶς παρορμητικούς κοσμικούς ἐξορκισμούς τοῦ παλαιοῦ πού φεύγει καί χωρὶς ρηχούς ὑπερτονισμούς τῆς φαντασιώδους σημασίας τοῦ νέου πού ἔρχεται.

Ἀπλᾶ καί κατανυκτικὰ προσεύχεται καί ζητᾷ τὴν εὐλογία στό ἀπολυτίκιο τῆς ἐορτῆς:

«Ὁ πάσης δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καί χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε....».

Ἡ πνευματικὴ αἰτία τῆς ἐορτῆς καί τῆς ἐνθυμήσεως τῆς Ἰνδίκτου ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας περιγράφεται ἀπὸ τὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη στό Συναξαριστὴ του ὡς ἐξῆς: «ἵνα, διὰ μέσου τῆς ὑμνωδίας καί ἱκεσίας, τὴν ὁποίαν προσφέρομεν εἰς τὸν Θεόν ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ γένῃ ὁ Θεὸς ἴλεως εἰς ἡμᾶς καί εὐλογίῃ τὸν νέον χρόνον καί χαρίσῃ τοῦτον εἰς ἡμᾶς εὐτυχῇ καί γεμᾶτον ἀπὸ ὅλα τὰ σωματικά ἀγαθὰ· καί ἵνα φωτίσῃ τὰς διανοίας μας εἰς τὸ νὰ περάσωμεν ὅλον τὸν χρόνον καθαρῶς καί μὲ ἀγαθὴν συνείδησιν, καί εἰς τὸ νὰ εὐαρεστήσωμεν τῷ Θεῷ μὲ τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν του, καί οὕτω νὰ τύχωμεν τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀγαθῶν».

Μιλᾶμε, βεβαίως, ἀναφερόμενοι στοὺς λειτουργικούς τρόπους τῆς Ὁρθοδοξίας καί στὴν παιδαγωγία τους, ὅχι ρομαντικά ἐξιδανικεύοντας καταστάσεις ἀνθρώπινες ὡς ἄμοιρες ἀδυναμιῶν, ἀλλὰ δυναμικά καί εὐλαβικά διαζωγραφώντας ἐμπειρίες καί λειτουργικά βιώματα αἰώνων, πού διαμόρφωναν τὴ στάση ζωῆς γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· βιώματα ξένα πρὸς τὴν τυποποίηση, τὴν ἀμέλεια, τὴν ἀκηδία, τὴ βαρυγκόμηση καί τὴ χλιαρότητα τῶν συγχρόνων Χριστιανῶν.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, κατὰ τοὺς θαυμασίους ὕμνους τῆς ἐορτῆς «ὁ ἀρρήτῳ σοφίᾳ συστησάμενος τὰ σύμπαντα... ὁ καιροὺς καί χρόνους ἡμῖν προδόμενος» καί «ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος», «ἐπεδήμησεν εἰς ταλαί-

πωρον κόσμον αὐτοῦ». Ὁ ἄπειρος, ἀναρχος καί ἄχρονος Θεὸς δημιουργεῖ ἐξ ἀγάπης τὸν ἄνθρωπο καί τὸν κόσμο καί τοὺς ἐντάσσει στὴ δυναμικὴ πορεία τῆς συμπόρευσής τους, μέσα στὴ γραμμικότητα τοῦ χρόνου, πού ξεκινάει μὲ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου («ἅμα κόσμος, ἅμα χρόνος») καί πορεύεται πρὸς τὰ ἔσχατα.

Ὁ ἄχρονος Θεός, ὁ δημιουργὸς καί κυβερνήτης τοῦ Χρόνου, εἰσέρχεται ἀγαπητικὰ στὴ χρονικότητα τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο δὲ ἐπιτελεῖται μὲ τὴ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου, μὲ τὴ συγκατάβαση τοῦ Οὐρανοῦ, μὲ τὴν ἐξ ἀγάπης κένωση τῆς θείας δόξας, μὲ τὴν ἀπαρχὴ τῆς σωτηρίας καί τῆς χαρισματικῆς δέωσης τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Ὁ χρόνος τέμνεται Θεανδρικά καί ταυτόχρονα πορεύεται γραμμικά πρὸς τὴν ἔσχατη μεγάλη καί ἐπιφανῆ ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἄπειρος Θεός «ἐν ἀνθρώποις». Μέσα στὰ φθαρτὰ δηλαδή περιγράμματα τῆς περασμένης χρονικότητας τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου. Καί συγχρόνως, διὰ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ θεότητα, ὡς ἄχρονος, κείμενος ὑπὲρ τῶν μετρούμενων διαδοχῶν, τῶν μεταλλαγῶν καί τῆς φθορᾶς τοῦ κοσμικοῦ χρόνου.

Συγκαταβαίνει φιλανθρώπως, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἐορτῆς, «εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς» τὴν ἐλπίδα τοῦ πλούτου τῆς σωτηρίας, «ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν» μὲ τὴ θεραπευτικὴ συνεργία τῆς αὐτεξούσιας δυναμικῆς πορείας τῆς μετανοίας, «κρηῦσαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν» ἀπὸ τῆ θανατικῆ ἐπὶ πῆρεια καί αἰχμαλωσία τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας, «καί τυφλοῖς ἀνέβλεψιν» ἐκ τοῦ σκοτοῦς τῆς ἀγνώσιας πολλῶν αἰώνων. Ἔρχεται νὰ χαρίσει στοὺς κατακερματισμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τὴν ἐπανάρθωση. Νὰ μεταποιήσῃ τὸν κοσμικὸ φθαρτὸ χρόνο σέ χρόνο ζωῆς εὐλογημένο καί δεκτὸ ἀπὸ τὸ Θεό.

Αὐτὸς ὁ ἄχρονος Κύριος μᾶς διδάσκει κατανυκτικά, μέσα στό λειτουργικὸ χρόνο τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ζοῦμε στό παρόν τῆς θείας ἀγάπης καί τὰ πιστευόμενα παρελθόντα καί

τά ἐλπιζόμενα μέλλοντα.

Ἡ θεία τούτη ὑπέρβαση τοῦ χρόνου καί ἡ εἴσοδος τοῦ ἀχρόνου στὴ χρονικότητα τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ ἐμπειρία θείας ζωῆς, μέσα στὴν ὁποία παύουν πλέον νὰ δυναστεύουν τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη οἱ τυραννικὲς χρονικὲς διαδοχὲς τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος. Μὲ τὴν «εἰσβολή» τοῦ ἀχρόνου στό χρονικὸ ὁ Κύριος μεταποίησε τὸ χρόνο σέ ἓνα συνεχές παρόν καί ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ὁδηγεῖ μυστικά στὴν ἄχρονη ζωὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, διασπώντας τὰ δεσμά τῆς κοσμικῆς ἀλλοτρίωσης.

Τό θανατερό βίωμα τοῦ ἄγχους τοῦ χρόνου, πού μαστίζει τίς τεχνοκρατούμενες κοινωνίες τοῦ αἰῶνα μας, μπορεῖ νὰ συντριβεῖ καί νὰ καταλυθεῖ στὴν ὑπαρξιακὴ βίωση τῆς ἐμπειρικᾶς βεβαιωμένης ἐλπίδας τῆς αἰώνιας βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ βιούμενη στό παρόν ἐλπίδα ἔχει τὴ δύναμη νὰ καταργεῖ πνευματικά τὰ ὅρια τοῦ χρόνου καί νὰ ἐπεκτείνει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πέρα ἀπὸ τὰ πιεστικά περιγράμματα κάποιου τέλους τῆς ὑλικῆς καί χρονικῆς ὕπαρξης. Δηλαδή πέρα ἀπὸ τὴν καταπίεση τοῦ θανάτου, πού γίνεται Πάσχα, διάβαση, μετάβαση καί σωτηρία, γίνεται δωρεὰ καί ἀπολύτρωση· τὸ ποδούμενο ὑλικὸ τέρμα μιᾶς ἁγιασμένης χριστοκεντρικῆς πορείας.

Ὅμως τελικὰ ἡ βίωση αὐτὴ τῆς αἰωνιότητος δὲ γίνεται ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρο καί τὸ χρόνο τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης, χωρὶς ἄσκηση, ἀγώνα, κόπο, ἰδρῶτες καί «αἵματα», χωρὶς μαρτύριο συνειδήσεως καί μαρτυρία ζωῆς. Καί τοῦτο γιατί εἶναι ἀληθινὴ, συγκεκριμένη, ρεαλιστικὴ. Γιατί δὲν εἶναι ἄκοπος δρόμος γλυκανάλατης θεωρίας, οὔτε ἀνέφικτος καί οὐτοπικός ὁραματισμός. Σχετίζεται ἄμεσα καί ἔμμεσα μὲ τὴ ζωὴ καί τὰ προβλήματα της, μὲ τὸν ἄνθρωπο καί τίς ἀδυναμίες του, μὲ τὸν κόσμο καί τίς ποικίλες μεταλλαγές του. Μὲ τὸν «κοσμοπολίτη» ἄνθρωπο πού τὸν «ὑπόλοιπο χρόνο» τῆς ζωῆς του δά τὸν παραδέσσει αὐτοπροαίρετα καί αὐτεξούσια στὰ χέρια τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου.

ΕΝΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Τή φετινή χρονιά σκέπτομαι νά αφιερώσουμε τή σύναξή μας σ' αυτό τό θέμα, καί τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος θά εἶναι: «Θεανθρώπινη ζωή». Ἡ φράση «Θεανθρώπινη ζωή» σημαίνει ὅ,τι σημαίνουν οἱ φράσεις «ἐν Χριστῷ ζωή», «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωή», «ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ζωή», «ἐν Θεῷ ζωή», «ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ζωή», «χριστιανική ζωή». Δέν εἶναι φτωχότερες αὐτές οἱ φράσεις, ἀλλά εἶναι πολύ πιθανό, ἐπειδὴ ὅλα αὐτά τά συνηθίσαμε, νά προσπερνῶμε τίς λέξεις καί τίς φράσεις, χωρίς νά ἐμβαδύνουμε. Ἡ, χωρίς νά τό καταλάβουμε, μπορεῖ νά ἀκοῦμε αὐτές τίς φράσεις καί νά μὴν ἀντιλαμβανόμαστε τό ἀληθινό νόημά τους.

«Οὐ ζητῶ τό δέλημα τό ἐμόν»

Λέμε, π.χ., «νά κάνουμε τό δέλημα τοῦ Θεοῦ», καί ἀπό ὅ,τι ἐγώ κατάλαβα, πάρα πολλοὶ χριστιανοὶ δέν ξέρουν τί σημαίνει «κάνω τό δέλημα τοῦ Θεοῦ», καί γι' αὐτό τελικά, ἐνῶ νομίζουν ὅτι κάνουν τό δέλημα τοῦ Θεοῦ στή ζωή τους, δέν τό κάνουν. Νομίζει ὁ καθένας ὅτι τό δέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπλῶς νά κάνει - κατὰ τή δική του βέβαια κρίση - τό καλό. Λέει κανεῖς: «Αὐτό πού κάνω εἶναι καλό πράγμα», καί ἐπομένως, κατὰ τή γνώμη του, εἶναι δέλημα Θεοῦ νά τό κάνει. Καί ἔχει τή γνώμη ὅτι δέν εἶναι δέλημα Θεοῦ, μόνο ὅταν κάνει κάτι κακό. Ὁχι. Καί ὅταν κάνεις κάτι καλό, μπορεῖ νά μὴν εἶναι δέλημα Θεοῦ. Διότι, ἀλλιῶς, δέν θά ἔλεγε ὁ Χριστός: «Οὐ ζητῶ τό δέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό δέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός».

Καί ὅταν μᾶς προτρέπει ὁ Χριστός νά κάνουμε τό δέλημα τοῦ Θεοῦ, μᾶς προτρέπει νά τό κάνουμε ὅπως τό ἔκανε ἐκεῖνος. Δέν εἶναι δυνατό νά ποῦμε ὅτι, ὅταν λέει ὁ Χριστός: «Οὐ ζητῶ τό δέλημα τό ἐμόν», μπορούμε νά προσδέσουμε τή φράση «τό ἀμαρτωλό». Μποροῦμε νά τό βάλουμε αὐτό, καί νά ἐννοήσουμε ὅτι ὁ Χριστός θά ἤθελε νά πεῖ: «Οὐ ζητῶ τό δέλημα τό ἐμόν τό ἀμαρτωλό»; Μή γένοιτο. Ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος εἶναι πανάγιος. Ὡς Θεός εἶναι Θεός, ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπος εἶναι πανάγιος. «Τίς ἐλέγχει με περί ἀμαρτίας;» εἶπε κάποια φορά. Εἶναι τελείως ἀναμάρτητος ὡς ἄνθρωπος.

Ἐπομένως, ἂν τό πάρουμε ἔτσι, ὅτι τό δέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά μὴν κάνουμε τό κακό καί νά κάνουμε τό καλό, ὅπωςδῆποτε πέφτουμε ἔξω, διότι σ' αὐτή τήν περίπτωση μπορούμε νά ποῦμε ὅτι καί ὁ Χριστός ἦταν ἐνδεχόμενο νά κάνει τό κακό καί ἐπομένως μέ τή φράση αὐτή ἤθελε νά πεῖ: «Δέν κάνω τό δέλημα τό δικό μου, γιατί μπορεῖ νά κάνω κακό. Κάνω τό δέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκριβῶς γιά νά κάνω τό καλό». Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι. Τήν ὥρα πού ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος θά ἔκανε ὅ,τι θά ἔκανε, αὐτό θά ἦταν καλό καί ἅγιο. Τό δέλημα ὅμως τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀπλῶς: «Κάνε τό καλό καί μὴν κάνεις τό κακό», ἀλλά στήν κάθε συγκεκριμένη περίπτωση νά πληροφορεῖσαι, νά καταλαβαίνεις τί θέλει ὁ Θεός ἀπό σένα, καί νά κάνεις ἀκριβῶς αὐτό πού θέλει, καί ὄχι νά ἀρκεῖσαι στό: «Ἀφοῦ κάνω τό καλό, κάνω τό δέλημα τοῦ Θεοῦ· ἀφοῦ δέν κάνω τό κακό, κάνω τό δέλημα τοῦ Θεοῦ». Αὐτό εἶναι λάθος.

Νά φέρω ἓνα παράδειγμα. Εἶναι ἔτσι τά πράγματα, πού τό δέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά ἀφήσεις τά πάντα καί νά πᾶς νά προσευχηθεῖς. Δείχνει δηλαδή καθαρά ὁ Θεός μέσα ἀπό τά πράγματα ὅτι τό δέλημά του εἶναι νά ἀφήσεις τά πάντα, γιά νά πᾶς νά προσευχηθεῖς. Ἐάν ἐσύ δέν κάνεις αὐτό, ἀλλά ἀσχολεῖσαι μέ ὅτιδῆποτε ἄλλο καλό, εἶσαι ἔξω ἀπό τό δέλημα τοῦ Θεοῦ. Σέ μιά ἄλλη περίπτωση τό δέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά παραδώσεις τόν ἑαυτό σου στόν Χριστό καί ὄχι νά κρατᾷς τόν ἑαυτό σου καί νά κάνεις τάχα τό καλό, ὅποτε εἶσαι ἔξω ἀπό τό δέλημα τοῦ Θεοῦ. Πέρα ἀπό τό ὅτι, αὐτό καθ' ἑαυτό τό νά μὴν παραδίδεις τόν ἑαυτό σου στόν Θεό καί ἀπλῶς τάχα νά κάνεις τό καλό, εἶναι ἐφάμαρτο, πῶς συγκεκριμένα τό δέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκφράζεται στό: «Δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν». Ἐνῶ δέν παραδίδεις τόν ἑαυτό σου στόν Χριστό, ἐνῶ δέν ἔχεις διάθεση νά παραδώσεις τόν ἑαυτό σου στόν Χριστό, μπορεῖ νά κάνεις διάφορα καλά· ὅμως στήν περίπτωση αὐτή δέν εἶσαι σύμφωνος μέ τό δέλημα τοῦ Θεοῦ, δέν ὑπακούεις στό δέλημα τοῦ Θεοῦ.

Βλέπετε πόσο λάθος μπορεῖ νά κάνει κάποιος, πόσο ἔξω μπορεῖ νά πέφτει, τήν ὥρα ἀκριβῶς πού νομίζει ὅτι καλῶς σκέπτεται καί καλῶς ἐνεργεῖ; Τήν ὥρα πού νομίζει ὅτι, ἀφοῦ κάνει τό

καλό, κάνει τό δέλημα τοῦ Θεοῦ, βλέπετε πόσο ἔξω μπορεῖ νά πέφτει καί πόσο κακό μπορεῖ νά κάνει στήν ψυχὴ του; Θυμᾶστε ἐκείνη τήν περίπτωση πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε ὅτι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως θά τοῦ ποῦν πολλοί: «Στό ὄνομά σου κάναμε τοῦτο, κάναμε κεῖνο» - καλὰ πράγματα, θαυμαστά πράγματα - καί θά τοὺς ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Δέν σᾶς ξέρω ποιοὶ εἴστε, διότι δέν κάνατε τό δέλημα τοῦ Θεοῦ· ἀπλῶς κάνατε κάποια πράγματα, πού μπορεῖ νά φαίνονταν καλὰ, ἀλλά τά κάνατε κατὰ τό δέλημά σας, κατὰ τήν ἐπιθυμία σας, κατὰ τήν ὁρεξή σας, κατὰ τήν εὐχαρίστησή σας».

Ὁ Κύριος προσευχόμενος πρό τοῦ πάδους του στόν κῆπο τῆς Γεδσημανῆ εἶπε: «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστί, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». Ὁ Χριστός ἔχει ὅλο τό δικαίωμα ὡς ἄνθρωπος ἀναμάρτητος νά μὴ δοκιμάσῃ θάνατο, γιατί δέν εἶναι γιά τόν θάνατο ὁ ἀναμάρτητος. Ὁ θάνατος εἶναι μόνο γιά τόν ἀμαρτωλό, καί πάνω στόν Χριστό δέν ἔχει καμιά δέση. Φυσικότητα λοιπόν ὡς ἄνθρωπος ἀναμάρτητος - ἀποδεικνύει μέ αὐτό ὁ Κύριος τήν ἀναμαρτησία του - ἔπρεπε νά πάρει αὐτὴ τή δέση καί νά πεῖ: «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστί, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο, πλὴν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». Ὅμως, τελικὰ ἐγινε ἐκεῖνο τό ὅποιο ἤθελε ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιος, καί μοιάζει, τρόπον τινά, σάν νά ἀδικεῖται ὁ Χριστός. Ὁχι. Ὅταν κάνεις τό δέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι τό δίκαιο, αὐτό εἶναι τό ἀληθινό, αὐτό εἶναι τό σωστό.

«Ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός»

Ὅπως λοιπόν σ' αὐτό τό θέμα μπορεῖ νά πέφτει ἔξω κανεῖς καί νά νομίζει ὅτι καλὰ σκέπτεται καί καλὰ ἐνεργεῖ, ἐνῶ κάνει μεγάλο λάθος καί μπορεῖ νά βρίσκεται σέ πλάνη, ἔτσι, ἐνῶ οἱ φράσεις «ἐν Χριστῷ ζωή», «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωή», «ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ζωή», «χριστιανική ζωή», σημαίνουν τό ἴδιο πράγμα, εἶναι ἐνδεχόμενο, ἐπειδὴ τά συνηθίσαμε, νά νομίζουμε, ὅτι ζοῦμε ἐν Χριστῷ καί νά μὴ ζοῦμε, νά νομίζουμε ὅτι ζοῦμε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί νά μὴ ζοῦμε.

Ἐπομένως, αὐτό τό θέμα ἔχει ὡς σκοπὸ νά μᾶς βοηθήσῃ νά δοῦμε καί νά καταλάβουμε τό ὅλο θέμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ὅσο γίνεται πιό σωστά, καί ἀνάλογα νά ἀνταποκριθοῦμε.

Τελείωσε. Προπαντός μετὰ τήν ἔλευση τοῦ

Χριστοῦ, μετὰ τή σάρκωση τοῦ Κυρίου καί τό κήρυγμά του, τή σταύρωσή του, τήν ἀνάστασή του, τήν ἀνάληψή του καί τήν ἵδρυση τῆς Ἐκκλησίας, δέν μπορεῖς σέ καμμιά περίπτωση νά εἶσαι χριστιανός, δέν μπορεῖς νά νομίζεις ὅτι πορεύεσαι σωστά, ἐάν δέν ἔχεις καημό νά εἶναι μέσα σου ὁ Χριστός, νά εἶσαι ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, νά ἐκδηλώνεται διὰ σοῦ ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Δέν μπορεῖς νά εἶσαι χριστιανός, ἐάν δέν ἔχεις καημό νά μπορεῖς νά πεῖς ὅ,τι ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος λέει ὅτι ἔχει νοῦν Χριστοῦ, ὅτι ἔχει πνεῦμα Θεοῦ, ὅτι ἔχει σπλάγγνα Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί τά ἐκφράζει ὅλα μέ τό: «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός». Ζεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλά ὅλη ἡ ζωὴ πού ζεῖ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Αὐτό δέν εἶναι μιά ἐξαίρεση, δέν εἶναι μόνο γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο ἢ γιά κάποιους Ἀποστόλους ἢ κάποιους ἁγίους· αὐτό εἶναι γιά ὅλους. Ὅποιος δέν θά θελήσῃ νά τά καταλάβει ἔτσι τά πράγματα, ἀλλά θά θελήσῃ νά ζήσει μιά ἄλλη, μιά δική του ζωή, θά κάνει πολύ μεγάλη ζημιὰ στόν ἑαυτό του, καί μπορεῖ νά κινδυνέψει ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀναφέρει αὐτό πού λέει ὁ συγγραφέας τῶν συγγραμμάτων πού ἀποδίδονται στόν ἅγιο Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτη: σωτηρία ἴσον δέωση, δέωση ἴσον σωτηρία. Σώζεται αὐτός πού εἶναι θεωμένος· αὐτός πού εἶναι θεωμένος θά σωθεῖ. «Ἡ ζωὴ ἡμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ».

Ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος λέει ὅτι στόν παράδεισο μπαίνει ὁ Χριστός - κανένας ἄλλος δέν μπορεῖ νά μπεῖ - καί ὅποιος εἶναι μέσα στόν Χριστό, ὅποιος εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, ὅποιος ἔχει μέσα του τόν Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος, ὅσο καλός κι ἂν εἶναι, καί ἀναμάρτητος ἀκόμη ἂν εἶναι, δέν μπορεῖ νά μπεῖ μέσα στόν παράδεισο, δέν μπορεῖ νά μπεῖ μέσα στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος καθ' ἑαυτὸν εἶναι πεπερασμένος· καθ' ἑαυτὸν εἶναι ἓνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Τόν ἀγιάζει ὁ Θεός, τόν θεώνει ὁ Θεός. Ὁ Θεός ἐνώνεται διὰ τῆς χάριτος μέ τόν ἄνθρωπο καί τόν θεώνει, τόν σώζει.

Ἐλπίζω, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νά κάνουμε μιά καλὴ ἀρχή.

«Θεανθρώπινη ζωή»

Τόμ. Α', σελ. 15

π. Συμεὼν Κραγιόπουλος

ΤΙ ΠΡΑΤΤΩΝ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΕΙ ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ὁ Χριστιανός διά νά κληρονομήσῃ τήν αἰώνιον ζωήν πρέπει νά πράττῃ τά ἑξῆς:

1. Νά ἀγαπᾷ τόν Θεόν μέ ὅλην τήν ψυχὴν καί μέ ὅλην τήν δυνάμιν του, καί νά φυλάσῃ τάς ἐντολάς αὐτοῦ, νά ἀγαπᾷ δέ τόν πλησίον του (τόν συνάνθρωπόν του), ὅπως ἀγαπᾷ τόν ἑαυτόν του, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν· Ἐάν τάς ἐντολάς μου τηρήσῃτε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου (Ἰωάν. ιε' 10). Θά μείνετε δέ εἰς τήν ἀγάπην, πού σᾶς ἔχω, ἐάν φυλάξετε τάς ἐντολάς μου. Καί πάλιν· Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις (Ἰωάν. ιγ' 35). Μέ αὐτό θά μάθουν ὅλοι ὅτι εἴσθε μαθηταί μου, ἐάν ἔχετε ἀγάπην ὁ ἕνας πρὸς τόν ἄλλον.

2. Νά ταπεινώνῃ τήν ψυχὴν του ἐμπρὸς εἰς τόν Θεόν καί οὐδέποτε νά ὑψώνῃ τήν κεφαλὴν ἐναντίον τοῦ πλησίον του. Διότι ὅπως λέγει ἡ Γραφή, Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουθενώσει (Ψαλ. ν' 19). Καρδίαν, ἡ ὁποία συνετρίβη καί ἐταπεινώθη ἀπὸ τὴν θλίψιν, δέν θά τὴν ἐξευτελίσῃ ὁ Θεός. Νά δοκιμάξῃ δέ καί πικράν θλίψιν διά τάς ἁμαρτίας τοῦ πλησίον του, καί νά πενθῇ διά τάς ἰδικάς του ἁμαρτίας, νά χαίρῃ ὅταν ὁ πλησίον του χαίρῃ καί νά μὴ λειώνῃ ἀπὸ τόν φθόνον διά τὴν εὐτυχίαν του· νά δέχεται μέ ὑπομονή καί νά συμβουλεύῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τόν ἀντιστρατεύονται, καί νά κατέχεται πάντοτε ἀπὸ τόν

πόθον καί τὴν δίψαν νά ἐκτελῇ ἔργα δίκαια, ὡς θέλει ταῦτα ὁ Θεός· διότι αὐτός θά διατηρήσῃ καί τὴν ψυχὴν του καθάραν.

3. Νά αἰσθάνεται εὐσπλαγχνίαν δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην εὐσπλαγχνίας καί νά διαθέτῃ ὅλας τάς δυνάμεις του διά τὴν εἰρήνην, ὅπως τὴν θέλει ὁ Θεός, καί νά ἀγωνίζεται νά ὀνομασθῇ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀκριβῶς διά τάς προσπάθειάς του ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἀκόμη καί νά ὑβρίζεται καί νά κατηγορεῖται καί νά διώκεται καί νά θανατώνεται διά τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καί τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν, διότι αὐτό εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή.

4. Νά καταπολεμῇ πᾶσαν αἵρετικὴν διδασκαλίαν καί νά ἀποδέχεται ὀρθῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Πίστεως περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

5. Νά μελετᾷ διαρκῶς μέσα εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἀλήθειαν καί οὐδέποτε νά μολύνῃ τὴν γλῶσσαν του μέ τό ψεῦδος καί οὐδέποτε νά κἀνῃ κακόν εἰς τόν πλησίον του, ὅπως λέγει ἡ Γραφή.

6. Νά μὴ κατηγορῇ, νά μὴ ὀνειδίσῃ, οὔτε νά κἀνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὅσα ἀπαγορεύονται, ἀλλὰ νά τηρῇ μέ προσοχὴν καί ἐπιμέλειαν τάς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐκτελῇ αὐτάς.

7. Νά δίδῃ ἐλεημοσύνην, ἔστω καί ἂν πρόκειται νά στερηθῇ ὁ ἴδιος, χωρὶς καί νά ἀπλῶνῃ τὴν χεῖρα του διά νά ζητήσῃ καί ἀπὸ ἄλλους ἐνίσχυσιν διά τὴν βοήθειαν αὐτὴν. Νά δίδῃ ἔνδυμα εἰς τόν μὴ ἔχοντα.

Σημ. Ὁ λόγος αὐτός ἀποτελεῖ εὐσύννοπτο διατύπωση τῆς ἀληθείας, ὅτι στήν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὴ σωτηρία του, ἐπικρατεῖ ἡ ἐλεύθερη ἐνέργειά του.

Εὐχόμαστε ὁλόψυχα ὁ Θεός νά μᾶς φωτίζει, νά μᾶς χειραγωγῇ καί νά μᾶς ἐμπνέει νά ἐφαρμόζουμε τίς προτροπές τοῦ μεγάλου πατρός τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νά γίνουμε ψυχὲς ζωντανές, εἰκόνες τοῦ αἰωνίου Θεοῦ.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ ΦΩΣ ΜΑΣ

(Ἰωάν. 8, 12)

Εἶναι βέβαιον πὺς ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ζεῖ μέσα σ' ἕνα πυκνὸ ἡθικὸ σκοτάδι. Δέν γνωρίζει τὴν εὐγενὴ καταγωγὴν του, τὸν προορισμὸ καί σκοπὸ τῆς ζωῆς του, τὴ μεγάλη ἀξία τῆς ψυχῆς του, τῆς ὁποίας ἀντάλλαγμα δέν ὑπάρχει οὔτε στὴ γῆ, οὔτε στὸν οὐρανόν. Δέ γνωρίζει τό δημιουργὸ ὅλου τοῦ κόσμου ὁρατοῦ καί ἀόρατου. Ἀκόμη δέν ἔχει ἐπίγνωση τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, τοῦ δικαίου καί ἀδίκου. Ἐπικρατεῖ μέσα του σύγχυση καί πλάνη. Ζεῖ μέσα σ' ἕνα ἀδιαπέραστο ἡθικὸ σκοτάδι κατὰ τὸν εὐστοχὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου «εἶναι ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει... καί ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου» (Ἠσ. 9, 2).

Αὐτὴ ἡ διαπίστωση, πού καθημερινὰ ἐπαληθεύεται μᾶς ἀνοίγει τὴ θύρα γιὰ νά ἀντικρύσουμε τὴν αἰτία τῆς ἡθικῆς αὐτῆς κρίσης τῆς ἐποχῆς μας. Καί ἡ κρίση αὐτὴ ὀφείλεται στό ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζεῖ χωρὶς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ.

1. Ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου

Τό παρήγορον ὅμως εἶναι ὅτι ὑπάρχει καί τό φῶς, τό ὁποῖο «ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει» (Ἰωάν. 1, 5) καί διαλύει τό πυκνὸ ἡθικὸ σκοτάδι. Ὑπάρχει τό φῶς πού μπορεῖ νά μεταβάλλῃ τὴν κατάστασιν. Καί αὐτό εἶναι τό ὑπέρλαμπρον φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος διεκήρυξε «ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου...» (Ἰω. 8, 12).

Οἱ ἔννοιες φῶς καί σκότος ἀναφέρονται πολὺ συχνά σ' ὅλη σχεδόν τὴν Ἁγία Γραφή.

Τά προφητικά κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἐκπληρώθηκαν παρουσιάζουν τό Χριστό ὡς Ἥλιο, πού θά φωτίσει ὅσους βρίσκονται στό πνευματικὸ σκοτάδι. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέγει: «Ὁ λαὸς τῶν χωρῶν αὐτῶν, πού εὐρίσκεται καί ζεῖ εἰς τό πνευματικὸ σκότος, θά ἴδουν πρῶτοι τό μέγα φῶς

τοῦ Μεσσία. Εἰς ἐσᾶς πού κατοικεῖτε εἰς τὴν χώραν ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ σκιά τοῦ θανάτου θά λάμπει τό σωτήριον καί χαρμόσυνον φῶς» (Ἠσ. 9, 2).

Ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ Προφήτης παρουσιάζει τό Χριστό ὡς φῶς πού θά φωτίσει τά ἔθνη. «Ἐγὼ ὁ Κύριος καί Θεός... θά σοῦ δώσω νέαν διαθήκην διά τό γένος τῶν ἀνθρώπων, φῶς τῶν ἐθνῶν διά νά ἀνοίξεις τοὺς ὀφθαλμούς τῆς διανοίας τῶν σκοτισμένων καί τυφλωμένων ἀνθρώπων, νά βγάλεις καί ἐλευθερώσεις τοὺς δεμένους ἀπὸ τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἐκείνους, πού κάθηνται εἰς τό πνευματικὸν σκότος» (Ἠσ. 42, 6-7).

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου, κορυφώνεται στήν Καινὴ Διαθήκη, ὅπου ὁ Χριστός διακηρύσσει μέ τὴ διδασκαλία Του, ὅτι εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου. «Ἐγὼ ἦλθα εἰς τόν κόσμον διά νά εἶμαι φῶς πνευματικόν δι' αὐτόν· διά νά μὴ μείνῃ εἰς τό ἡθικόν σκότος τῆς ἁμαρτίας καί τῆς πλάνης κανεῖς ἀπὸ ἐκείνους πού πιστεύουν εἰς ἐμέ» (Ἰω. 12, 46 - ἐξ.) Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ βεβαιώνουν καί τά θαύματα τῆς θεραπείας τῶν τυφλῶν (Μάρκ. 8, 22-26 καί Ἰω. 9, 1-7), μέ τά ὁποῖα ὁ Χριστός χαρίζει σ' αὐτοὺς τό αἰσθητό φῶς καί τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τύπον ἢ σύμβολον, ὅπως ὑπομνηματίζει ὁ Παναγιώτης Τρεμπέλας «τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ, τόν ὁποῖον ὁ Χριστός, ὡς φῶς τοῦ κόσμου ἀπεστάλη νά μεταδώσῃ στόν κόσμον, πού εἶναι βυθισμένος στό ἡθικὸ σκοτάδι, γιὰ τὸ ἦλθε γιὰ νά εἶναι φῶς τοῦ κόσμου. Αὐτό ἄλλωστε ἐνθαρρύνει καί μᾶς νά προσέλθουμε στό Χριστό, πού εἶναι φῶς πού καθοδηγεῖ, ζωογονεῖ καί εὐφραίνει τίς ψυχές μας».

Ἐπίσης καί οἱ θεοφώτιστοι Ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἄσημοι καί ἀγράμματοι παράδες τῆς Τιβερίδος, κατ'ὀρθωσαν ὅμως μέ τὴ

θεία Χάρη νά ανέλθουν σέ δυσδεώρητα πνευματικά ὕψη καί ἀξιώθηκαν νά ἔχουν ἄμεση προσωπική γνώση τοῦ Χριστοῦ, μαρτυροῦν μέ βεβαιότητα, ὅτι «ὁ Θεός φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α΄ Ἰωάν. 1, 5). Καί ὅτι «ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον» (Ἰω. 1, 9).

Ἀπ' ἐδῶ καί στό ἐξῆς οἱ πιστοί ὀνομάζονται «υἱοί τοῦ φωτός» (Λκ. 16, 8) καί «τέκνα Θεοῦ» (Ἰω. 1, 12). Γίνονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας μέ τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος καί προσεύχονται στό Χριστό, πού εἶναι τό Φῶς, νά κατευθύνει τά διαθήματά τους.

Αργότερα οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δογματίζοντας γιά τό θέμα αὐτό θά γράψουν πολλά. Ὅλοι ὅμως συγκλίνουν στό γεγονός ὅτι ὁ Θεός εἶναι Φῶς καί ἡ μή ἀποδοχή τοῦ φωτός αὐτοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο ἀποτελεῖ αἰτία κατάκρισής του.

Από τό πλῆθος τῶν πατερικῶν κειμένων ἀναφέρουμε τά ἐξῆς: Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Ναζιανζηνός λέγει πῶς ὁ Χριστός εἶναι «Φῶς ἀπρόσιτον». Ὁ ἅγιος Κλήμης Ἀλεξανδρείας λέγει πῶς ὁ Χριστός εἶναι «Φῶς μέγα καί κάλλιστον» καί ὁ συντοπίτης του ἅγιος Κύριλλος, θά γράψει πῶς ὁ Χριστός εἶναι «οὐσιωδῶς Φῶς». Δηλαδή κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ὡς φυσικός Υἱός τοῦ ἀναρχοῦ Πατέρα, ἔχει ὅ,τι ἔχει καί ὁ Πατέρας. Εἶναι Φῶς ὁ Πατέρας, Φῶς καί ὁ Υἱός. «Φῶς ἐκ φωτός». Καί συμπληρώνει ἐκθαμβος ὁ θεόπνευστος ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας: «Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καί τό Ἅγιον Πνεῦμα... καί δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται» (Ἐξαποστειλᾶριον τῆς ἐορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς).

Αὐτό τό φῶς χαρίζει ὁ Χριστός καί στούς ἁγίους, μέ μόνη τή διαφορά πῶς οἱ ἅγιοι εἶναι φωτοειδεῖς κατά χάρη. Ὅ,τι εἶναι φυσικό στό Χριστό, εἶναι στούς ἁγίους κατά χάρη. Οἱ ἅγιοι εἶναι φῶτα ἐτερόφωτα, πού παίρνουν τό φῶς τους ἀπό τόν ἥλιο Χριστό. (Αὐτά, ἐν ὀλίγοις καί γιά τούς αἰρετικούς χιλιαστές, οἱ ὁποῖοι δέν παραδέχονται τή θεότητα τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος).

2. Τό δράμα τοῦ ἀνθρώπου

Ὡς τόσο ὅμως ὁ ἄνθρωπος ζεῖ ἕνα δράμα. Τό δράμα αὐτό εἶναι ἡ σύγκρουση μεταξύ τοῦ φωτός καί τοῦ σκότους. Τό Φῶς (Χριστός) λάμπει μέσα στό σκοτάδι. Ὁ κόσμος ὅμως τοῦ κακοῦ προσπαθεῖ νά τό πνίξει. Αὐτός ἄλλως τε εἶναι καί ὁ λόγος, ὅπως μᾶς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, γιά τόν ὁποῖο κρίνονται καί καταδικάζονται οἱ ἄπιστα, «γιατί τό φῶς τῆς ἀλήθειας, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἦλθε στόν κόσμο, ἀλλά οἱ ἄνθρωποι ἐπρωτίμηναν τό σκοτάδι τῆς πλάνης καί ὄχι τό φῶς. Καί ἔκαναν τήν προτίμηση αὐτή, γιατί ἦταν πονηρά τά ἔργα τους. Γιατί καδέννας πού ἐπιμένει νά κάνει ἔργα πονηρά καί κακά δέν ἀδιαφορεῖ ἀπλῶς, ἀλλά ἀποστρέφεται τό φῶς καί δέν ἔρχεται σ' αὐτό γιά νά μή γίνει φανερό ἡ ἀσχήμια καί ἡ φανλότητα τῶν ἔργων του καί προκληθεῖ ἔτσι ἡ ἀποδοκιμασία του καί ἡ ἐξέγερση τῆς συνειδήσεώς του» (Ἰω. 3, 19-20).

Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι γιά τό θέμα μας καί αὐτό πού ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Ἡ αἰτία τῆς ἐνοχῆς τῶν ἀνθρώπων εἶναι, γιατί δέν δέλησαν νά ἀφήσουν τό σκοτάδι καί νά ἔλθουν πρὸς τό φῶς». Καί ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος θά συμπληρώσει: «Οἱ ἄνθρωποι δέν ἀμάρτησαν μόνο γι' αὐτό, ὅτι δέν ἐζήτησαν αὐτοί τό φῶς, ἀλλά τό χειρότερο εἶναι, ὅτι ἐνῶ τό φῶς ἦλθε πρὸς αὐτούς, αὐτοί ὅμως δέν τό δέχθηκαν γι' αὐτό καί εἶναι ἄξιοι κατακρίσεως».

Ἡ ἔλευση τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο ἀνάγκασε τούς ἀνθρώπους νά ταχθοῦν εἴτε στή μία, εἴτε στήν ἄλλη μερίδα. Πρίν ἔλθει ὁ Χριστός στόν κόσμο οἱ ἄνθρωποι ἀμάρταναν ἀπό ἄγνοια, γιά τόν λόγο αὐτό δέν ἔφεραν καί «εὐδύνη». Τώρα ὅμως προτιμοῦν τό κακό μέ ἐλεύθερη ἐκλογή καί γι' αὐτό φέρουν εὐδύνη.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, πρέπει νά διαλέξει μέ τή δέλησή του, ὥστε νά γίνει ἢ «υἱός τοῦ φωτός» ἢ «υἱός τοῦ σκότους».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
Η.Ι.Χ.

Ἡ εὐδύνη μας γιά τό νεογέννητο

Ἡ εὐδύνη μας ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ εἶναι μεγάλη. Ἡ παλαιά ψυχολογία βεβαίως ὅτι τό ἔργο της ἀρχίζει ἀπό τή γέννηση τοῦ παιδιοῦ. Σήμερα ὅμως παραδεχόμαστε ὅτι ἡ βεβαίωση αὐτή εἶναι ἀνεπαρκής. Γιά νά μπορέσουμε νά παρακολουθήσουμε τό παιδί στήν ἐξέλιξή του, ὀφείλουμε νά ἀρχίσουμε ἀπό τήν ἐμβρυώδη ζωή, γιατί πολλοί (καί ἰδίως ὁ ἀγροτικός μας πληθυσμός), ἀγνοεῖ ὅτι ἡ ἐγκυμοσύνη μπορεῖ νά ἐπιδράση στό ἔμβρυο ἀποτελεσματικά. Εἶναι δέ αὐτό τό στάδιο τῆς ἐγκυμοσύνης ἡ πρώτη κρίση, πού περνᾷ τό παιδί μας. Εἴμαστε ὅλοι σύμφωνοι γιά τό γυρισμό στήν προγενετική περίοδο καί συνεπῶς ἡ γονιμοποίηση χαρακτηρίζεται ὡς ἡ ἀρχή τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου.

Πράγματι, πρίν ἤδη ἀπό τόν τέταρτο μήνα τό ἔμβρυο ἀποκτᾷ θεμελιώδη χαρακτηριστικά τῆς ἀτομικότητάς του, πού θά κάνουν τήν ἐμφάνισή τους στήν πρώτη παιδική ἡλικία. Οἱ ἀλλαγές τῆς θερμοκρασίας, τό ὀξυγόνο, τό κάρβουνο, τό νερό, διάφορες οὐσίες μέ τήν τροποποίηση τοῦ ἐσωτερικοῦ περιβάλλοντος, ἐπιδροῦν στίς συνεχεῖς μεταβολές τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἐμβρύου. Τά φάρμακα ἐπίσης, πού χρησιμοποιοῦνται ἀπό τίς μητέρες κατά τήν ἐγκυμοσύνη, ἡ διατροφή τους, ἡ ἐνδοκρινική τους κατάσταση καί ἰδιαίτερα ἡ συναισθηματική τους ζωή, μποροῦν νά ἔχουν τεράστιες συνέπειες γιά τή μετέπειτα ζωή τοῦ παιδιοῦ. Οἱ συγκινήσεις, ἰδίως οἱ βίαιες, οἱ προερχόμενες ἀπό πολεμικά καί ἐνδοοικογενειακά γεγονότα ἐπιδροῦν πολύ στό ἔμβρυο. Τά ἠθικά «σόκ», πού προέρχονται ἀπό τίς συζυγικές ἀσυνεννοησίες, τό ὄνει-

ροπόλημα τῆς εὐτυχίας, τό ἀπρόβλεπτο τοῦ πένθους, ὅλα αὐτά καταβάλλουν τή μητέρα, μαζί καί τό ἔμβρυο.

Τό ἴδιο ἀποτέλεσμα ἔχει ὁ τυφοειδής πυρετός, οἱ χρονικές μολύνσεις (ἐλονοσία, φυματίωση), οἱ ὀξείες δηλητηριάσεις, οἱ κληρονομικές ἀσθένειες, ἡ ὑπερκόπωση ὡς τήν τελευταία στιγμή, ὅπως συμβαίνει στίς φτωχοπαντρεῖες, οἱ βιασμοί καί τά κρυψίματα τῆς ἐγκυμοσύνης, ὅπως γίνεται στά ἐξώγαμα. Τό ἔμβρυο ὑποφέρει καί ὑφίσταται μιά κρίση, ὅταν ἡ μητέρα ὑφίσταται ἐπίσης μιά κρίση. Στίς δηλητηριάσεις π.χ. ἡ διάβαση τῶν δηλητηρίων περνᾷ ἀπό τή μητρική κυκλοφορία, στήν κυκλοφορία τοῦ ἐμβρύου, γιά νά καταλήξῃ στά νευρικά κέντρα τοῦ ἐμβρύου, ὥστε μετά τή γέννηση νά ἐμφανισθοῦν αἰσθητικοκινητικές ἢ νοητικές ταραχές.

Ἀνάλογα ἀποτελέσματα ἔχουν ἐπίσης: ἡ πτωχή ἢ ἡ ἔλλειψη διατροφῆς, ἡ ἔλλειψη ἰωδίου, βιταμινῶν κλπ. Ἡ ἔλλειψη τῆς βιταμίνης Β δύναται νά φέρῃ στό παιδί ἀργότερα νευρικές ταραχές, μάλιστα πολύ πρώιμες, ὅταν τό βρέφος τρώγει τό γάλα τῆς ἀδитаμινούχου μητέρας. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν ἔλλειψη τῆς βιταμίνης Α, ἡ δέ ἔλλειψη τῆς βιταμίνης D φέρει τόν πρόωρο ραχιτισμό.

Συνεπῶς στήν ἐγκυμοσύνη συναντοῦμε τήν πρώτη παιδική κρίση. Ἀπό τήν καλή ἐγκυμοσύνη ἐξαρτᾶται καί τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ μας. Νά γιατί πρέπει νά ἐπαγρυπνοῦμε στήν ὑγεία τῆς μητέρας.

Ἡ κρίση αὐτή συνεχίζεται ἐπίσης κατά τή στιγμή τῆς γεννήσεως, γιατί κι ἐκεῖ εἶναι δυνατόν νά ἔχουμε τραυματισμούς, πού προ-

καλοῦνται: ἀπό ἀδεξιότητα τοῦ γιατροῦ ἢ τῆς ψευτομαίας, ἀπό ἀσφυξία, ἀπό τή χρήση ἀναισθητικῶν φαρμάκων, ἀπό δύσκολη ἢ παρατεινόμενη γέννηση, ἀπό τή χρήση τῶν ἐμβρυουλκῶν κλπ.

Ἐννοοῦμε συνεπῶς τήν εὐδύνη μας ἀπέναντι στό νεογέννητο, πῶς μᾶς θέλει γιά νά εἶναι ὑγιές. Πῶς μᾶς θέλει; Τό σκέφθηκαν αὐτό ποτέ οἱ νέοι μας, πού μέ τίς ἀσωτείες τους φθείρουν καθημερινά τή σωματική καί ψυχική ὑπόστασή τους καί εἶναι ἀνάξιοι κατόπιν νά φέρουν παιδιά στή ζωή; Κι ἂν νυμφευθοῦν, θά φορτώσουν ὅλα αὐτά τά μειονεκτήματά τους στό νεογέννητο! Τό φαντάσθηκαν αὐτό οἱ νέες, πού δέν ἐξετάζουν τόν σύντροφό τους, ἀλλά νυμφεύονται ὅποιονδήποτε; Τό ἴδιο συμβαίνει καί ἀντίθετα βέβαια. Τό σκεφθήκαμε ποτέ, ὅτι τά περισσότερα καθυστερημένα παιδιά εἶναι τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ζωῆς καί αὐτῶν τῶν κρίσεων κατά τήν ἐγκυμοσύνη καί τή γέννηση; Τό σκέφθηκε ὁ Πατέρας, πού πίνει διαρκῶς, ὁδηγεῖται στόν ἀλκοολισμό καί κατόπιν, κατά τή σύλληψη, κληρονομεῖ στό ἐμβryo ὅλες ἐκεῖνες τίς καταστάσεις, πού δημιουργοῦν ἀργότερα τίς ψυχώσεις, τίς ἀνωμαλίες στό νευρικό σύστημα, τήν νοη-

τική καθυστέρηση καί ἕνα σωρό ἄλλα μειονεκτήματα; Τό σκέφθηκαν οἱ γονεῖς, πῶς ὅτι μέ τή στενοχώρια, τίς γκρίνιες, τοὺς διαξιφισμούς, τοὺς χωρισμούς, τά διαζύγια, ἐπιδροῦν ἔτσι στό ἐμβryo καί θά γεννηθῇ κατόπιν ἕνα παιδί ἀνώμαλο, συναισθηματικό, καθυστερημένο, μέ ὅλα τά δείγματα τῆς ζωῆς τῆς μητέρας κατά τήν ἐγκυμοσύνη;

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει ἰδιαίτερα νά προσέξουμε. Ἄν ἐτοιμαζόμαστε καί τσακιζόμαστε πολλές φορές νά ὑποδεχθοῦμε ἕνα ἐπίσημο πρόσωπο στό σπίτι μας, ἐννοοῦμε πόσο πρέπει νά ἐτοιμαζόμαστε γιά νά φέρωμε ἕναν ἄνθρωπο στή ζωή!... Καί ἡ προετοιμασία αὐτή ἀρχίζει πολλά χρόνια πρό τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ, ἀλλά ἡ θερμή φροντίδα συνεχίζεται κατά τή σύλληψη καί τήν ἐγκυμοσύνη τοῦ ἐμβρύου. Ὅσοι ἀνησυχοῦν, ἐπαγρυπνοῦν, ἀποφεύγουν τή δημιουργία συναισθηματικῶν καταστάσεων, αὐτοί ἔχουν τίς πιθανότητες νά φέρουν ὑγιέστατα παιδιά στή ζωή καί θά εἶναι εὐτυχισμένοι κι αὐτοί καί τά παιδιά τους καί τό Ἔθνος, πού θά ἔχη τέτοιους πολίτες!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤ. ΡΟΥΣΚΑΣ

Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ, 1760

Πούρβουλψ μεγάλῃ λογοθέτῃ τῇ Μαγοράνῃ καί Καντακουζηνῇ

Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα τούτην τήν ἐβδομάδα φαγεῖν μετά τῆς εὐγενείας σου· εἰς τό τραπέζι δέ δέν θέλω νά εἶναι ἄρτος ἀρπαγῆς, πρόβατον ἀδικίας, ὄρνιθα ἀσελγείας, οὔτε δορκάς ὑπερηφανείας, οὔτε ὀρτύκι μνησικακίας, οὔτε λαγός φιλοχρηματίας, ἀλλ' οὔτε χοῖρος ἀκαθαρσίας.

Θέλω δέ καί παρακαλῶ νά εἶναι ἄρτος ἰδρωτός, φακές ταπεινοφροσύνης, φασούλια σωφροσύνης, ρεβίδια ἐλεημοσύνης, ἰχθύες ἀπλότητος, ἐλιές ἰλαρότητος, καί λάχανα εὐλαβείας· μεζέδες δέλω τά ἡθικά καί γλυκά τά πνευματικά διηγήματα. Ἀντί σόλνιτσα (= ἀλατιέρα) νά παραδέσης τήν πίστιν, καί ἀντίς ἕλας καί πιπέρι τήν πράξιν καί τήν θεωρίαν, ἀντίς δέ μάσαν (= τραπεζομάνδηλο) ν' ἀπλώσης τήν καθαρότητα, ἀντίς ταλέρια (= πιάτα) νά βάλης τήν ἐγκράτειαν, ἀντίς μαχαίρια τήν διάκρισιν, ἀντίς πιρουνία τήν κατάνυξιν, καί ἀντίς χουλιάρια τήν ὑπομονήν. Μή τραπεζώσης δέ οἶνον ἀδολεσχίας, οὔτε πήλινον (= μαῦρο;) ἀποστασίας.

ΕΡΓΑ ΑΓΑΠΗΣ

Τό Φιλανθρωπικό Σωματεῖο «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» προσπαθεῖ, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νά ἐπυλώσει πληγές τῶν δυστυχούντων ἀδελφῶν μας, διότι ὁ πόνος καί ἡ δυστυχία ἀπλώνεται παντοῦ καί δημιουργεῖ καθημερινά κοινωνικά δράματα. Ἀπό τά πολλά πού γνωρίζουμε θά ἀναφέρουμε μόνο δύο.

1) Μέσα σ' ἕνα ὑγρό καί σκοτεινό ὑπόγειο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀποπνικτική, ζοῦσαν τρία δυστυχισμένα πρόσωπα, ὁ πατέρας μέ βαρειά ἀναπηρία, τό ἄρρωστο παιδί καί ἡ μητέρα, ἡ ὁποία δούλευε προσωρινά καί ἔπαιρνε 20 εὐρώ τήν ἡμέρα. Μέ αὐτά ἔπρεπε νά πληρῶνουν τό ἐνοίκιο καί νά ζήσουν καί τά τρία πρόσωπα τῆς οἰκογένειας. Ὅταν μάδαμε πῶς τό παιδάκι βαρειά ἄρρωστο, δέν εἶχε ὄχι μόνο τά ἀπαραίτητα φάρμακα, ἀλλά οὔτε καί τήν στοιχειώδη τροφή, αἰσθανθήκαμε νά σφίγγεται ἡ καρδιά μας. Τί δυστυχία!

2) Τό ἄλλο περιστατικό ἀφοροῦσε πάλι μιά οἰκογένεια μέ δύο ἄτομα ἐξ ἴσου δυστυχισμένα τή μητέρα καί τό ἄρρωστο παιδί τῆς 35 χρόνων, τό ὁποῖο ἔπασχε ἀπό ἐπιληψία. Ὅταν τήν ἐπισκεφθήκαμε δέν εἶχε 10 εὐρώ, γιά νά ἀγοράσει στό παιδί τῆς ἕνα ζευγάρι παπούτσια ἀπό τή λαϊκή ἀγορά. Καί πῶς θά ἦταν σέ θέση νά τά ἀγοράσει, ἀφοῦ στό πορτοφόλι τῆς εἶχε μόνο 3 εὐρώ!

Ἀπό τίς περιπτώσεις αὐτές προβληματισθήκαμε καί μέ θουρκωμένα τά μάτια προσπαθήσαμε νά ἀντιμετωπίσουμε τά οἰκονομικά καί ἡθικά προβλήματα αὐτῶν τῶν οἰκογενειῶν.

Ὁ πόνος καί ἡ δυστυχία τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἔγινε ἀφορμή νά φανοῦν τά εὐγενῆ αἰσθήματα, πού κρύβονται στίς καρδιές πολλῶν μελῶν καί δωρητῶν τοῦ Σωμα-

τείου μας. Πολλά μέλη τοῦ Σωματείου μας ἔδειξαν τήν ἀγάπη τους πρὸς τοὺς δεινοπαδοῦντες ἀδελφούς μας.

Ὅλα αὐτά καί πολλά ἄλλα, πού τακτικά βλέπουμε, ἄς ἐμπνεύσουν ὅλους μας, ἀγαπητοί μας ἀδελφοί, γιά νά καταλάβουμε, πῶς ἡ ἀγάπη καί ἡ συμπόνοια ἀποτελοῦν τά πιο παρήγορα σημεῖα στοὺς πονεμένους ἀδελφούς μας.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά βλέπουμε νά ξεδεύονται τεράστια χρηματικά ποσά σέ πανηγύρια, καταχρήσεις, φαγοπότια κλπ. καί νά ξεχνοῦνται τέτοια ζωτικά προβλήματα καθ' ἣν στιγμή ἡ φτώχεια καί ἡ ἀνέχεια ταναλίζουν τήν κοινωνία μας.

Παιδιά πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα, συνάνθρωποί μας ὑποφέρουν ἀπό τίς ἀρρώστιες, οἱ ἄστεγοι καί ἀνεργοὶ αὐξάνονται συνεχῶς.

Βέβαια δέν ἰσχυριζόμαστε, ὅτι τά χρήματα πού δαπανῶνται γιά τίς ἄσχετες αὐτές ἐκδηλώσεις, θά μᾶς ἔλυναν ὅλα αὐτά τά προβλήματα καί ἀπό τήν ἐπομένη ἡμέρα θά ζοῦσαμε σέ ἕνα καλύτερο κόσμο. Μήπως ὅμως εἶναι ὑπερβολικά τά ποσά, πού διατίθενται, ὅταν ὑπάρχει τόση δυστυχία γύρω μας; Μήπως θά μπορούσαμε νά ἀνακουφίσουμε κάποιους συνανθρώπους μας καί νά προσφέρουμε λίγη στοργή ἐκεῖ ὅπου τήν ἔχουν ἀνάγκη, διαδέτοντας λιγότερα γιά τά «πανηγύρια» μας;

Εὐχαριστοῦμε τοὺς καλοὺς συνεργάτες μας, πού στίς κρίσιμες αὐτές στιγμές στέκονται δίπλα στοὺς δεινοπαδοῦντες ἀδελφούς μας ὡς ὄργανα τοῦ Θεοῦ καί βοηθοῦν νά ἀναπαύουμε ὅσο τό δυνατό περισσότερους ἀδελφούς μας, πού βρίσκονται σέ μεγάλη δυστυχία.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΠΡΟΣΤΑΘΕΙΑ ΑΝΑΒΙΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑΣ

Ένημέρωση για μία σύγχρονη και επικίνδυνη πλάνη

(ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ)

(Συνέχεια από τό προηγούμενο τεύχος)

4. Ποιά ήταν πραγματικά η αρχαιοελληνική θρησκεία

Οι Έλληνες νεοπαγανιστές επιχειρούν με καταφανή παραποίηση της ιστορίας να παρουσιάσουν την αρχαιοελληνική ειδωλολατρική θρησκεία ως «τήν πίο λαμπρή θρησκεία της ανθρωπίνης ιστορίας, η οποία υπήρξε τό βάθρο του παγκόσμιου πολιτισμού».

Είναι όμως γνωστό πώς η θρησκεία των προγόνων μας ούδέποτε υπήρξε σταθερή και ενιαία για όλόκληρο τόν Έλληνισμό. Οι Έλληνες νεοπαγανιστές δέν ξεκαθαρίζουν ποιά μορφή της «πατρώας θρησκείας» επιθυμούν να αναβιώσουν: τήν φετιχιστική και τοτεμιστική των προελλήνων, τήν χυδαία ανθρωπομορφική όμηρική και ήσιόδεια, τήν αίρετική και όργιαστική όρφική, τήν συγκρητιστική των έλληνιστικών και ρωμαϊκών χρόνων, ή εκείνη του νοσηρού μυστικιστικού νεοπλατωνισμού των ύστερορωμαϊκών χρόνων;

Μελετώντας τις πάμπολλες μυθολογίες και θεογονίες των αρχαίων, οι όποιες αποτελούν τις πηγές της αρχαίας θρησκείας, διαπιστώνει κανείς τερατώδεις αντικρουόμενες απόψεις πάνω σε δεμελιώδεις αρχές της. Συναντά ακόμη απaráδεκτες διηγήσεις για τους «θεούς», όπως πράξεις βίας, μίσους, αντιζηλίας, άντεκδικήσεως και αφάνταστης έχδρότητας μεταξύ τους. Οι «θεοί» φέρονται να διαπράττουν ανείπωτες ήδικές παρεκτροπές, όπως μοιχείες, πορνείες, διασμούς, παιδεραστίες, αίμομιξίες, όμοφυλοφιλίες, απάτες, κλοπές, φόνους, αδικίες, παιδικές ασπλαγχνίες, πολέμους κ.ά., τις όποιες διαπράττουν μόνο οι χειρότεροι των ανθρώπων! Οι αρχαίοι «θεοί» αποδεικνύονται αρνητικά πρότυπα για τή διαμόρφωση ανθρωπίνων χαρακτήρων. Φτάνει να αναφερδεί ή λατρεία της Αφροδίτης διά της πορνείας. Κατά τόν αρχαίο συγγραφέα Στράβωνα, στο ιερό της Αφροδίτης στην Κόρινθο

ύπηρετούσαν τήν «θεά» περισσότερες από χίλιες ιερόδουλες διά της πορνείας (Στράβ. 378)! Οι νεοπαγανιστές στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν αυτές τις απaráδεκτες πίστεις επιδιώκουν να τις έρμηνεύσουν αλληγορικά. Δυστυχώς όμως οι αρχαίοι, εκτός από τους μεγάλους σοφούς, πίστευαν κατά γράμμα στις ανήθικες μυθολογικές διηγήσεις!

Αξιόπιστες αναφορές αρχαίων συγγραφέων μās βεβαιώνουν ακόμη για φρικτές ανθρωποθυσίες μέχρι τους χρόνους του Ηροδότου, του Πλουτάρχου, του Πausανία και του Στράβωνα (βλ. ανθρωποθυσίες στις έορτές των «Κρονίων» (Paus. Έλλην. Περ. Ι' 18, 7)], των «Θαργηλίων» και τήν τριετηρική του Αγριωνίου Διονύσου στον Όρχομενό (Πλουτ. Αίτια Έλλ. 38, 299e), τήν κατακρήμνιση ανθρώπων στην Λευκάτα της Λευκάδας (Στράβ. Ι' 2, 452), κ. ά.

Η αρχαία θρησκεία έξωδοϋσε επίσης τους άτυχους λατρευτές της σε πράξεις ανείπωτης δεισιδαιμονίας (μαντική, δεουργίες-μαγεία, μιάσματα, καθαρμοί, δράση Πυθαϊστών, κλπ.).

Οι σοφοί πρόγονοί μας άντιλήφθηκαν νωρίς τήν πρωτόγονη και παράλογη μορφή της θρησκείας τους και γι' αυτό άσκησαν σκληρή κριτική για τις απaráδεκτες πίστεις για τους «θεούς», για τήν δεισιδαιμονία, για τις θυσίες, για τήν μαντική και τις μαγικές δεουργίες. Ο Ξενοφάνης ό Κολοφώνιος, ό Ηράκλειτος, ό Θεαγένης ό Ρηγίνος, ό Έμπεδοκλής, ό Παρμενίδης, ό Μητρόδωρος, ό Άναξαγόρας, ό Άναξίμανδρος, ό Πρωταγόρας, ό Σωκράτης, ό Πλάτων, ό Άριστοτέλης, ό Πρόδικος, ό Θεόφραστος, ό Αίσχύλος, ό Σοφοκλής, ό Εϋριπίδης, ό Άντισθένης, ό Δημόκριτος, ό Διογένης ό Κυνικός, ό Θεόδωρος ό Κυρηναίος, ό Εϋήμερος, ό Επίκουρος, οι Σοφιστές, οι Στωικοί, οι Περιπατητικοί, και όλοι σχεδόν οι

έπιφανείς πρόγονοί μας, είτε στάθηκαν κριτικοί και καυστικοί άπέναντι στην αρχαία θρησκεία, είτε τήν αρνήθηκαν έντελώς και έπλασαν άλλη ιδεομορφική θρησκεία, απάλλαγμένη από τις απaráδεκτες πίστεις και παραλογίες της αρχαίας θρησκείας. Τό αποτέλεσμα είναι γνωστό, οι περισσότεροι από αυτούς τους φιλοσόφους διώχθηκαν, ταλαιπωρήθηκαν ή και βρήκαν τραγικό θάνατο.

Η παρακμή της αρχαιοελληνικής θρησκείας άρχισε πολύ νωρίς, για να κορυφωθεί μετά τους κλασσικούς χρόνους και ιδιαίτερα στα έλληνιστικά χρόνια, με τήν είσοδο των ανατολικών μυστηριακών θρησκειών στον ελληνικό χώρο (λατρεία Κυβέλης, Ίσιδος, Μίθρα κλπ.). Μέ τήν εμφάνιση του Χριστιανισμού ή αρχαία θρησκεία ήταν ήδη σε κατάπτωση. Τό βεβαιώνει ό ίδιος ό Πλούταρχος στα συγγράμματά του τόν 2ο μ.Χ. αιώνα.

5. Σχέση νεοειδωλατρίας και «Νέας Έποχής»

Ο ελληνικός νεοπαγανισμός, όπως και ό διεθνής, έχει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των ρευμάτων της «Νέας Έποχής», καιτοι σε μερικά έντυπα γίνεται προσπάθεια να κρατηθούν αποστάσεις απ' αυτή.

Ο «νεοεποχίτικος» χαρακτήρας των ρευμάτων αυτών διαπιστώνεται από τήν απόλυτη ταύτισή τους με τή «νεοεποχίτικη» έκδοχή περί Θεού, κόσμου και ανθρώπου ή

άλλιως τήν καθαρά αποκρυφιστική δοξασία της «όλιστικής θεωρήσεως του κόσμου», τήν δοξασία της «μετενσαρκώσεως, ή μετεμψυχώσεως» και τή σύγχρονη θέση του αποκρυφισμού ότι δέν υπάρχει διάκριση μεταξύ καλού και κακού.

Κατά τήν νεοεποχίτικη αντίληψη, ό Θεός ταυτίζεται με τό υλικό σύμπαν. Αλλά και οι «θεοί» των νεοπαγανιστικών ρευμάτων είναι «όμοούσιοι» με τήν φύση, από τήν όποία και γεννιούνται. Ο κόσμος είναι αϋθύπαρκτος και οι «θεοί» είναι έντός του κόσμου. Η «Νέα Έποχή» λέει ότι τά πάντα, από τά ανόργανα μέχρι τά ενόργανα και τόν άνθρωπο, είναι «έκδήλωση» του θεού, είναι κατ' ουσίαν «θεοί». Έτσι και όρισμένα νεοπαγανιστικά κινήματα και λατρεύουν τήν Φύση-Γαία ως «θεά» και τήν θεωρούν «μητέρα θεών τε ανθρώπων».

Η Πανθρησκεία, τήν όποία επιδιώκει να έδραιώσει ή «Νέα Έποχή», στηρίζεται σ' αυτή τήν αντιχριστιανική θεώρηση του κόσμου και είναι γέννημα της Θεοσοφίας και του αποκρυφισμού.

Δέν είναι υπερβολή να πούμε ότι και ή νεοειδωλατρία είναι μία επιπλέον επινόηση της «Νέας Έποχής», μία ακόμη «έμπορεύσιμη δυνατότητα», πού γίνεται ιδιαίτερα επικίνδυνη για τόν αποπροσανατολισμό του Όρθόδοξου Έλληνα και κυρίως των νέων ανθρώπων.

Συνεχίζεται

Τό Διοικητικό Συμβούλιο του Φιλανθρωπικού Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» και οι βοηθούμενοι του θερμά σας εύχαριστούν για τήν έμπρακτη έκδήλωση της αγάπης σας και σας εύχονται όλόδερμα **χαρούμενα Χριστούγεννα** και τόν καινούργιο χρόνο 2014 **είρηνικό και εύλογημένο παρά Θεού!**

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

